

- відсутність стимулів, щодо залучення інвестиційного капіталу;
- відсутність чіткого механізму впровадження та реалізації систем концесійного інвестування, тощо [1, с.157].

Необхідно зазначити, що в нормативно-правових актах ~~нормативній~~ базі досить складно досконало прописати механізм взаємодійних учасників концесійної діяльності. Також необхідно розуміти нюанси фінансових, операційних, соціальних, інвестиційних показників економічного розвитку країни. Однак розрахунки цих даних на сьогодні є недосконалими.

Таким чином, концесія, незважаючи на перспективність та актуальність застосування такої економіко-правової форми в Україні, залишається недостатньо врегульованою, застосування якої потребує пошуку вирішення на державному рівні зазначених правових та економічних питань.

Список використаних джерел:

1. Вісник СумДУ. Серія Економіка, №1 2010 Том 2, с.153-162.
2. Закон України «Про концесії» від 16.07.1999 № 997-XIV
3. Закон України «Про концесії на будівництві та експлуатацію автомобільних доріг» від 14.12.1999 № 1286-XIV
4. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV

ТЕОРЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ РЕГУЛЮВАННЯ ПОСЕРЕДНИЦТВА У СФЕРІ ГОСПОДАРЮВАННЯ УКРАЇНИ

Патентна Наталія Степанівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Нескородженя Л.Л.*

З виникненням та формуванням товарного виробництва, загостренням проблеми реалізації товарів, необхідністю зниження витрат, збільшення ефективності товарообороту набуває поширення посередництво у сфері господарювання. У сучасних умовах відбувається становлення торгово-посередницької ланки в економіці України. З одного боку, створення такої ланки диктується самим часом: лібералізація торгівлі, збільшення зовнішньоекономічного товарообороту, зростання питомої ваги посередницьких послуг у сфері господарювання, а з іншого – цей процес стримується нерозробленістю нормативної бази, загальною недовірою учасників господарського обороту один до одного[5].

Комерційне посередництво є підприємницькою діяльністю, що полягає в наданні комерційним агентом послуг суб'єкта господарювання при здійсненні ними господарської діяльності шляхом посередництва від імені, в інтересах, під контролем і за рахунок суб'єкта, якого він представляє[2].

Відносини, що виникають при здійсненні комерційного посередництва у сфері господарювання, регулюються Господарським кодексом України, іншими прийнятими нормативно – правовими актами, що визначають особливості комерційного посередництва в окремих галузях господарювання, та в деяких випадках Цивільним кодексом України[1].

Господарську діяльність посередників потрібно забезпечити надійним правовим механізмом, що враховував би як інтереси самих посередників, так і тих суб'єктів, які вдаються до їхніх послуг. Проте більшість питань господарської діяльності посередників все ще залишаються без належної уваги з боку законодавця. Мають місце значні протиріччя між потребами економіки і правозастосовчої практики як ефективного механізму правореалізації. Значення посередництва у сфері господарювання зростає прямо пропорційно розвитку процесів концентрації промислового, торгового та фінансового капіталів. Якість правового регулювання відносин посередництва у вітчизняній правовій системі впливає на ефективність економічних процесів у господарському обороті[4]. Дослідження посередництва у сфері господарювання у взаємозв'язку з іншими інститутами господарського права дозволить створити нові ефективні технології для розвитку вітчизняної економіки. Законодавство щодо посередництва на окремих ринках (ринку нерухомості, кредитному та ін.) знаходиться лише на етапі становлення. Трапляються випадки невинного, безпідставного ототожнення

посередництва з такою суміжною приватноправовою категорією як «представництво».[3]

Труднощі в правозастосовчій практиці щодо кваліфікації відносин за участю осіб, які діють у „чужому інтересі», пов'язані не тільки з тим, що такі моделі господарських відносин не виділено в окремі види зобов'язань, а й із усталеним способом юридичного мислення в рамках правової категорії представництва, яку не можна і не потрібно за своєю правовою природою ототожнювати з посередництвом у сфері господарювання.

Накопичений в науковій літературі інструментарій дає підстави вважати, що вирішення багатьох актуальних проблем може сприяти дослідження посередництва як юридичної конструкції, структурно-функціональна характеристика котрої дозволить визначити критерії відмежування посередництва від суміжних правових категорій та явищ, незалежно від особливостей термінологічного ряду тієї чи іншої сфери діяльності посередників. Правава природа посередництва є одним із найбільш дискусійних питань як цивільстики, так і господарсько-правової науки, яке до цього часу не вирішено[4].

Отже, з усього вище викладеного потрібно зробити висновки, що для вирішення всі зазначених проблем у сфері посередництва у господарській діяльності необхідно удосконалити нормативно – правову базу щодо даних питань, а також звернути увагу на досвіт іноземних держав щодо регулювання даних питань.

Список використаних джерел

1. Цивільний кодекс України / Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №№ 40 – 44
2. Господарський кодекс України / Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19–20, № 21–22
3. Пиголкин А. С. Юбилейная терминология и пути её совершенствования / А. С. Пиголкин // Ученые записки. – Volume 74. – М. 1971
4. Сулейменов М. К. Хозяйственно-посреднические договоры услуг / М. К. Сулейменов // Советское государство и право. – 1973. – № 3. – С. 50–54
5. Мейер Л. И. Русское гражданское право: В 2ч. [по исправлен. и дополн. изд. 1902 г.] / Д. И. Мейер. – М., 1997. – Ч. 1. – 380 с.

РЕЙДЕРСТВО В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМА І ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ

Перчук Дмитро Володимирович, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: старший викладач кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Пономарьова Т.С.*

Рейдерство (від англ. Raid , набіг, або raider, нальотчик) - недружнє, зазвичай силове, поглинання підприємства проти волі його власників, що мають переважне становище в даному підприємстві, та/або його керівника. Захоплення бізнесу шляхом рейдерства називають рейдерським захопленням. До рейдерської діяльності також відносять корпоративний шантаж (гринмейл).

Сучасне рейдерство прийнято розділяти на:

1. «Біле» - в рамках закону. На думку деяких дослідників, основна маса «білої» рейдерської діяльності зводиться до корпоративного шантажу («гринмейл»), тобто створення за допомогою пакета акцій перешкод для нормальної роботи підприємства в розрахунок на те, що керівництво компанії викупить цей пакет за завищеною ціною, щоб позбутися шантажу.

«Юридичний терор» - рейдер організує позови до підприємства з будь-яких приводів: починаючи від екологічної обстановки на підприємстві і закінчуючи «неправильним» звільненням того чи іншого працівника, організує підприємству «проблеми» в прокуратурі, МНС, санстанції. Найчастіше метою такої операції є отримання «відступних».

«Інформаційний терор» - рейдер організує мітинги біля стін підприємства по будь-яких приводів. Організує інформаційну кампанію в пресі проти підприємства або його власника. Метою також може бути отримання «відступних».

2. «Сіре» - з порушенням цивільно -правових норм. Рейдер організує скупку акцій підприємства з метою його подальшого захоплення. Для проведення подальших рейдерських операцій вистачить і 1-2% акцій, що дає